

Arrest

nr. 157 481 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van de beslissing van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te B. op [...1987].

Op 11 maart 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 5 mei 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

De weigeringsbeslissing van 5 mei 2009 werd ingetrokken, en op 30 september 2009 nam het CGVS een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad.

Op 19 januari 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) ingediend.

Bij arrest nr. 42 764 van 30 april 2010 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens aan verzoeker.

Bij arrest nr. 42 774 van 30 april 2010 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de ingetrokken beslissing van 5 mei 2009.

Op 3 mei 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 25 mei 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Op 11 augustus 2011 verleende de arts-adviseur een medisch advies inzake de medische elementen ingeroepen in de aanvraag van 19 januari 2010.

Op 18 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond.

Bij schrijven van 24 juni 2011 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 19 september 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 24 juni 2011 onontvankelijk. Op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing van 18 augustus 2011 en tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2011. Het annulatieberoep en de vordering werden verworpen bij arrest nr. 78 395 van 29 maart 2012.

Verzoeker heeft tevens een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 september 2011 en tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2011.

Bij arrest nr. 79 869 van 23 april 2012 vernietigde de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 september 2011.

Op 3 december 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in voor de Raad. Bij arrest nr. 137 102 van 26 januari 2015 werden het annulatieberoep en de vordering tot schorsing verworpen.

Op 10 juli 2013 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 13 februari 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 maart 2014 diende verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart in als kleinzoon van zijn oma, E. D.

Op 12 september 2014 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 december 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart in als kleinzoon van zijn oma, E. D.

Op 22 juni 2015 weigerde de gemachtigde opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.12.2014 werd ingediend door:

[...]

*om de volgende reden geweigerd:*3

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leef loon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven OCMW Halle dd. 20.01.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest geen leef- loon ontving*
- schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 20.01.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf mei 2013 een 'tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden' of THAB ontvangt. Echter, gezien dit THAB-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen*
- schrijven van de Rijksdienst door Pensioenen dd. 09.01.2014 en 23.12.2014 (en bijbehorende rekeninguittreksels) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert september 2013 een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontvangt. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen*
- schrijven De Zorgkas dd. 17.06.2014 en bijbehorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf maart 2013 een maandelijkse tegemoetkoming krijgt vanuit de Vlaams Zorgverzekering. Deze tegemoetkoming wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt immers specifiek uitgekeerd aan ernstig en langdurig zorgbehoevenden om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna verkort VWEU), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede onderdeel van zijn enig middel gaat verzoeker verder in op de schending van artikel 20, lid 2, a van het VWEU.

Hij licht het tweede onderdeel toe als volgt:

“Verzoeker wijst nadrukkelijk op artikel 20, lid 2 onder a van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU):

“De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;”

Dat in casu een weigering tot het grondgebied een schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie oplevert.

Dat verzoeker verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten, Zambrano, McCarthy en Dereci.¹

Dat in het Zambrano arrest aan art. 20 VWEU rechtstreekse werking werd toegekend: een Unieburger kan zich op art. 20 VWEU beroepen wanneer het genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel.

Dat het recht op vrij verkeer van personen één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is. Het Hof licht dit in het Dereci arrest toe (§ 66):

“Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten”.

Dat hierbij opgemerkt dient te worden dat ook het recht op gezinshereniging (art. 8 EVRM) als één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt gezien. Het Hof licht dit toe in Dereci § 72:

“Wanneer hij daarentegen van oordeel is dat genoemde situatie niet binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt, zal hij dit onderzoek in het licht van artikel 8, lid 1, van het EVRM moeten verrichten”.

Dat het niet vereist is dat de burger van de Unie ook daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Volgens het Hof kan aan een staatsburger van een derde land het verblijf op het grondgebied niet ontzegd worden als de burger van de Unie nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als een dergelijke ontzegging met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (zie: Zambrano punt 42, McCarthy punt 47, Dereci punt 74).

Dat er geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

1 HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, 15 november 2011, C-256/11, Dereci.

Dat een weigeringsbeslissing ertoe zal leiden dat de grootmoeder van verzoeker, een burger van de Unie, zal worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en haar kleinzoon te volgen. Wanneer verzoeker zijn grootmoeder niet langer op het grondgebied van de Unie kan verzorgen zal zij in de onmogelijkheid verkeren haar recht van vrij verkeer van personen uit te oefenen. De grootmoeder van verzoeker is volledig afhankelijk van haar zoon. Dat grootmoeder van verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte; zij lijdt aan een chronische nierinsufficiëntie met noodzaak in dialyse. Dit houdt in dat zij drie keer per week naar het ziekenhuis moet om aldaar haar bloed te laten zuiveren. Daarnaast heeft zij diverse zware operaties ondergaan en is zij voor 100% hulpbehoevend; zij heeft continue zorg nodig. Dat verzoeker de volledige mantelzorg voor zijn grootmoeder op zich neemt. Dit wordt ook bevestigd door de huisarts van de grootmoeder van verzoeker, dr. KJ (stuk 4). Dat niemand anders de zorg voor de moeder van verzoeker op zich kan nemen.

Dat het Hof in het Zambrano arrest heeft bepaald dat kinderen die de nationaliteit van een Europese lidstaat hebben, verzorgd moeten kunnen worden door hun ouders, ook al hebben die ouders geen verblijfsrecht. Onderhavig geval vertoont sterke overeenkomsten met het hierboven aangehaalde arrest. Echter, hier is niet het kind afhankelijk van de ouder, maar de grootouder hulpbehoevend en afhankelijk

van haar kleinzoon, zijnde verzoeker. Dat de strekking van het Zambrano arrest zich geenszins beperkt tot minderjarige kinderen. Dit blijkt uit de bewoordingen van het Hof; er wordt herhaaldelijk gesproken van een „burger van de Unie“ in algemene zin.

Dat minderjarigheid geenszins een criterium is om al dan niet een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het speelt slechts een rol bij de vraag naar de afhankelijkheidsrelatie. In geval van minderjarige kinderen ligt de afhankelijkheidsrelatie voor de hand daar zij nog niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Dat dit zeer zeker niet betekent dat er geen afgeleid verblijfsrecht op basis van een afhankelijke relatie tussen meerderjarigen kan zijn. Zo oordeelde de rechtbank „s-Gravenhage (Nederland) dat een Turkse vader een afgeleid verblijfsrecht had terwijl de moeder van de kinderen de Nederlandse nationaliteit had.² De rechtbank oordeelde op basis van de psychiatrische rapporten van de vader waarin werd gesteld dat hij bij scheiding van zijn gezin zeer waarschijnlijk in een psychose zou raken. Ook werd hij „onmisbaar voor het gezin“ genoemd. 2 Rb. 's-Gravenhage, 4 november 2011, LJN BU3365, rechtsoverweging 12.

Volgens de rechtbank was het waarschijnlijk dat:

“... de weigering eiser een verblijfsvergunning te verlenen ertoe zal leiden dat zijn kinderen verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Immers zal de weigering tot gevolg hebben dat eisers partner en zijn kinderen eiser zullen volgen naar Turkije om te voorkomen dat het risico van psychotische ontregeling van eiser bij scheiding van zijn gezin (...) zich verwezenlijkt”. Dat het Zambrano arrest parallelle toepassing vindt. Dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht heeft op grond van art. 20 VWEU. Dat aan geen van de voorwaarden van art. 27 van de Richtlijn 2004/38/EG is voldaan op basis waarvan dit verblijfsrecht beperkt kan worden. Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

Verzoeker voert aan dat de weigering tot het grondgebied een schending van artikel 20 van het VWEU oplevert. Hij stipt aan dat conform het arrest Zambrano een Unieburger zich kan beroepen op artikel 20 van het VWEU wanneer het genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel. Hij stipt aan dat het recht op vrij verkeer één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is en dat geen verblijfsrecht kan ontzegd worden aan een staatsburger van een derde land, die lid is van een familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking wordt ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. Verzoeker stelt dat een weigeringsbeslissing ertoe zal leiden dat de grootmoeder van verzoeker, een burger van de Unie, zal worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en haar kleinzoon te volgen, daar zij volledig afhankelijk is van haar [klein]zoon nu zij lijdt aan chronische nierinsufficiëntie met noodzaak aan dialyse. Hij vervolgt dat zijn grootmoeder diverse zware operaties heeft ondergaan en 100% hulpbehoevend is. Verzoeker zou de volledige mantelzorg op zich nemen, hetgeen wordt geattesteerd door de huisarts van de grootmoeder, thans de referentiepersoon en niemand anders zou de zorg van de grootmoeder van verzoeker op zich kunnen nemen. Verzoeker meent dat zijn zaak sterke overeenkomsten vertoont met het arrest Zambrano. Hij meent dat de strekking van dit arrest niet kan beperkt worden tot minderjarige kinderen, maar tot afhankelijke personen en dat *in casu* niet het kind afhankelijk is van de ouder, maar de grootouder hulpbehoevend en afhankelijk van haar kleinzoon. Hij meent dat er eveneens een verblijfsrecht op basis van een afhankelijke relatie tussen meerderjarigen kan zijn.

Verweerder repliceert hierop in de nota dat dit betoog elke grondslag zou missen, nu uit artikel 20 van het VWEU niet zonder meer kan afgeleid worden dat elk familielid van een Unieburger zonder meer een verblijfsrecht moet worden toegekend. Hij wijst erop dat de rechten neergelegd in artikel 20 van het VWEU worden uitgeoefend binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld en dat die verblijfsvoorwaarden zijn neergelegd in de richtlijn 2004/38/EG, naar Belgisch recht omgezet in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder stipt aan dat niet blijkt dat de Belgische grootmoeder van haar recht op vrij verkeer heeft gebruik gemaakt, dermate dat de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht zou vallen. Evenmin meent verweerder dat verzoeker dienstig naar het arrest Zambrano kan verwijzen daar de bestreden beslissing niet tot gevolg zou hebben dat aan de oma het effectieve genot van de belangrijkste van haar rechten wordt ontzegd. Verzoeker zou op geen enkele manier aannemelijk maken dat de weigeringsbeslissing de oma zal verplichten het grondgebied van de Unie te verlaten om haar kleinzoon te volgen. Verzoeker zou immers niet aantonen dat niemand anders, hetzij een familielid, vriend of kennis van de grootmoeder, hetzij een derde de bijstand met het oog op de verzorging van de grootmoeder op zich zou kunnen nemen. Verweerder stipt hierbij aan dat verzoeker een arbeidsovereenkomst voor 38 uren per week blijkt afgesloten te hebben, hetgeen niet te rijmen zou zijn met de bewering dat enkel verzoeker de continue zorg van de oma op zich zou blijven nemen. De situatie in de zaak Zambrano zou een volledig andere situatie betreffen, nu dit enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een vader

en minderjarige kinderen, en verzoeker zou aan dit arrest een veel ruimere draagwijdte willen toedichten. Verder citeert verweerder een arrest van de Raad waarin wordt aangestipt dat het arrest Dereci heeft verduidelijkt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de burger van de Unie ontleende rechten betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. De Raad stipte in deze zaak aan dat de verzoekende partij niet had aangetoond dat haar Belgische grootmoeder afhankelijk is op een wijze dat het voor haar feitelijk onmogelijk is om alleen op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie te verblijven. Daarom oordeelde de Raad, in die door verweerder geciteerde zaak, dat niet bleek dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat die grootmoeder het effectieve genot werd ontzegd van de belangrijkste aan haar status van de burger van de Unie ontleende rechten. Nu de grootmoeder geenszins werd verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten, kon in die omstandigheden worden vastgesteld dat er geen aanknopingspunt was met een van de situaties waarop het recht van de Unie ziet.

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 20 van het VWEU, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) [...]

c) [...]

d) [...]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Uit deze bepaling blijkt dat artikel 20 van het VWEU aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, de status van de burger van de Unie verleent (HvJ 11 juli 2002, D’Hoop, C-224/98; HvJ 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02). Aangezien de referentiepersoon, de grootmoeder, de Belgische nationaliteit bezit, heeft zij ontegenzeggelijk deze status. Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (onder meer HvJ 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, §31; HvJ 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, §82; het voormelde arrest Garcia Avello, § 21).

Zoals verzoeker terecht aanstipt, verzet artikel 20 van het VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de unie ontleende rechten (HvJ 2 maart 2010, Rottman, C-135/08, § 42; HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, § 42). In de zaak Zambrano oordeelde het Hof van Justitie dat indien aan de vader van de Belgische kinderen het verblijfsrecht werd ontzegd, die als gevolg zou hebben dat de kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied te verlaten. In die omstandigheden zouden de bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger ontleende rechten uit te oefenen.

Verweerder erkent het gegeven, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad en naar het arrest Dereci van het Hof van Justitie (HvJ 15 november 2011, Dereci, C-256/11), dat teneinde de voormelde bepaling van het VWEU te respecteren de bestreden beslissing niet als gevolg mag hebben dat aan de Belgische grootmoeder het genot van de belangrijkste aan haar status van burger van de unie

ontleende rechten wordt ontzegd, meer precies dat de bestreden beslissing niet als gevolg mag hebben dat de grootmoeder feitelijk wordt verplicht om het Belgisch grondgebied en dat van de Unie als geheel te verlaten. Verweerder meent echter dat verzoeker op geen enkele manier de bewering aannemelijk maakt dat de weigeringsbeslissing de oma zal verplichten het grondgebied van de Unie te verlaten en haar kleinzoon te volgen, nu niet zou aangetoond zijn dat niemand anders de verzorging van de grootmoeder op zich zou kunnen nemen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn 75-jarige Belgische grootmoeder van 22 december 2014 verzocht werd ten laatste op 22 maart 2015 de nodige bewijsstukken voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker daarbij tijdig, naast stukken aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische grootmoeder, onder meer een schrijven heeft voorgelegd waarin hij uitgebreid ingaat op de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn grootmoeder, nu zij ernstig ziek is, aan chronische nierinsufficiëntie lijdt, daarnaast diverse zware operaties heeft ondergaan, 100% hulpbehoevend is en continue zorg nodig heeft. Hij stelde in dit schrijven de volledige mantelzorg voor zijn grootmoeder op zich te nemen en wees eveneens op het arrest Zambrano en artikel 20, lid 2, a van het VWEU zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Daarnaast voegde verzoeker verscheidene medische attesten toe van het Universitair Ziekenhuis Leuven waaruit blijkt dat de Belgische grootmoeder een nefro-ureterectomie rechts, een ureterectomie links, een bilateraal extended LND en een cystectomie, hysterectomie en ovariëctomie links heeft ondergaan. Eveneens werden medische attesten voorgelegd waaruit blijkt dat zij chronische hemodialyse krijgt. Het attest van 25 september 2014 van dokter K.J. stelt hierbij uitdrukkelijk: *“hierbij bevestig ik dat de heer D.Z., als kleinzoon van mevrouw D.E., de volledige mantelzorg voor deze dame op zich neemt. Deze dame met uitgebreide medische geschiedenis, met recent nog een uiterst zware ingreep en dialyse (3 maal per week), is 100% hulpbehoevend en kan hiervoor enkel op haar kleinzoon terugvallen.”*

De Raad moet vaststellen dat de gemachtigde deze talrijke medische stukken die aan hem werden overgemaakt, heeft genegeerd. De motivering van de bestreden beslissing heeft kennelijk met deze feitelijke gegevens geen rekening gehouden. De Raad kan dan ook verweerder geenszins volgen dat verzoeker op geen enkele manier getracht heeft de bewering aannemelijk te maken dat de weigeringsbeslissing de Belgische oma zal verplichten haar kleinzoon te volgen. In lijn met het door verweerder geciteerde arrest van de Raad en van het arrest Dereci kan thans wel worden vastgesteld in deze uitzonderlijke zaak dat verzoeker de afhankelijkheid van zijn Belgische grootmoeder aan zijn mantelzorg met verscheidene medische attesten had aangetoond, op een wijze dat het voor haar feitelijk onmogelijk lijkt om alleen op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie te verblijven. De arts heeft immers geattesteerd dat de Belgische referentiepersoon 100% hulpbehoevend is en zij hiervoor enkel op haar kleinzoon kan terugvallen. De gemachtigde laat na omtrent deze aan hem overgemaakte stukken te motiveren.

Thans kan niet op redelijke wijze worden uitgesloten dat de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat de Belgische grootmoeder het effectieve genot werd ontzegd van de belangrijkste aan haar status van de burger van de Unie ontleende rechten, daar de thans bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat zij haar kleinzoon van Armeense nationaliteit buiten het Schengengebied dient te volgen. In een dergelijke situatie kan verweerder dan ook niet worden bijgetreden in de stelling dat er *in casu* geen aanknopingspunt met het Unierecht is ondanks het feit dat de Belgische referentiepersoon een statische Unieburger is (N. Cambien, “Mogen statische Unieburgers worden gediscrimineerd op het vlak van gezinshereniging? Enkele beschouwingen bij de arresten Ruiz Zambrano en McCarthy van het Hof van Justitie”, *T. Vreemd.* 2011, 241-252). Evenmin leest de Raad hierin een ongepaste uitbreiding van de draagwijdte van het arrest Zambrano, nu het Hof van Justitie ook in navolgende arresten met een andere feitelijke situatie, zoals in het arrest Mc Carthy (HvJ 5 mei 2011, Mc Carthy, C-434/09) en in het voormelde arrest Dereci, waarnaar verweerder zelf verwijst, principieel heeft bevestigd dat Unieburgers niet in de feitelijke onmogelijkheid mogen verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. Uit het arrest O. en S. blijkt overigens heel duidelijk dat uit de rechtspraak van het Hof niet volgt dat de in het arrest Zambrano ontwikkelde beginselen enkel gelden voor situaties waarin tussen de onderdaan van het derde land waarvoor een verblijfsrecht wordt gevraagd en de burger van de Unie, een jong kind, een biologische band bestaat waaruit eventueel het verblijfsrecht van de verzoeker zou volgen. Het is de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het geding kan brengen (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S., §'n 55-56).

Waar verweerder in de nota stelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat niemand anders de bijstand met het oog op verzorging van de grootmoeder op zich zou kunnen nemen, kan de Raad enkel vaststellen dat de huisarts van de Belgische grootmoeder het tegenovergestelde heeft geattesteerd en de gemachtigde hieromtrent niet heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of het aangaan door verzoeker van een arbeidsovereenkomst voor 38 uren per week door verzoeker al dan niet te rijmen valt met de stelling dat hij de continue verzorging van zijn oma op zich neemt, stipt de Raad aan dat dit argument van verweerder in de nota een *a posteriori* motivering betreft.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing pertinente feitelijke gegevens niet in de beoordeling betrokken, dermate dat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 20 van het VWEU wordt aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste onderdeel van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 25 juni 2015 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES